

Дев'яносто весен Анни Мільруд

В останній день зими Анна Олександрівна Мільруд – колишній нормувальник вокзалу станції Львів – відсвяткувала своє 90-річчя разом зі синами та онуками, друзями та колегами-залізничниками з Ради об'єднання ветеранів війни і праці Львівської залізниці.

Учасницю Великої Вітчизняної війни та праці, почесного залізничника Анну Мільруд привітали з ювілеєм завідувач відділу дорпрофсожу Денис Булгаков, голова Ради об'єднання ветеранів війни та праці Рудольф Павлик, голова Ради ветеранів війни і праці управління залізниці Григорій Лялька, голова профспілкового комітету вокзалу станції Львів Роман Сенишин та помічник начальника вокзалу з кадрових питань Оксана Карачун. Вони вручили ювілярці квіти, грамоти та грошові нагороди. Не обійшли увагою ювілярку і в Генеральному консульстві Російської Федерації у Львові: за активну співпрацю зі Львівською обласною організацією "Російське товариство імені О. С. Пушкіна" Анна Мільруд була нагороджена Почесною грамотою.

Ніжні та щирі слова на адресу ювілярки висловив її онук Яків, від чого не тільки у Анни Олександрівни, але й у присутніх на святі ветеранів на очах виступили сльози.

Народилась Анна Олександрівна на Уралі у багатодітній сім'ї. У пошуках кращої долі в голодні роки родина переїхала до Барнаула. Там Аня закінчила десятирічку і зустріла своє кохання. Тридцятим квітня 1941 року вісімнадцятирічна Аня Пласкіна вийшла заміж за молодого лейтенанта Никифора Мільруда. Війна застала молодого подружжя у військовому містечку неподалік Баку. І розійшлися їхні дороги: чоловік – на фронт, а офіцерські сім'ї евакуювали в тил, до Сибіру. На щастя, поїзд йшов через Барнаул, і Аня повернулася до батьківської хати.

Як згадує ювілярка, тут не вибухали бомби та снаряди, але страшний подих війни був відчутний: щораз прибували ешелони з евакуйованими заводами та фахівцями, а також санітарні поїзди з пораненими. Місцеві мешканці приймали у свої тісні дерев'яні одноповерхові будиночки евакуйованих, ділилися з ними харчами. Цілодобово в бік фронту йшли ешелони з військовою технікою та продовольством. У цей напружений час 12 травня 1942 року Анна Мільруд народила первістка, якого назвала Юрою.

Мандруючи дорогами пам'яті, Анна Олександрівна згадувала ті нелегкі роки, коли разом із батьками ростила сина та

займалася клопітною громадською роботою, адже її обрали головою жіночої ради Барнаульського військкомату. Треба було прилаштувати на тимчасове проживання евакуйованих жінок, дітей та літніх людей, знаходити посильну працю для солдатів-інвалідів і розподіляти одяг та взуття, які в Барнаулі шили евакуйовані підприємства легкої промисловості. Була й робота у торгово-кулінарній школі, де інваліди війни здобували професії продавців, бухгалтерів, кухарів. А ще не раз і не два доводилось Анні Мільруд займатися заготівлею дров для школи, організувати допомогу колгоспникам під час збору врожаю. Це були нелегкі часи. Ночами Анна думала про свого чоловіка, перечитувала його листи, що приходили зі самого пекла війни, і довго не могла заснути від переживань, щоб повернувся додому живий. Понад сто листів від коханого чоловіка Никифора береже вона донині. І щоразу, коли бере в руки ці пожовтілі від часу вісточки з фронту, датовані 1941-1945 роками, вчитується у сповнені турботи, теплоти і кохання рядки, відчуває приплив сил. Вони – як обереги її життя.

Наприкінці переможного 45-го вони знову були разом: вона, чоловік і син Юра. Тільки вже в Україні, куди перевели служити офіцера Никифора Мільруда. Спочатку був Малин, потім – Ковель. Згодом Львів. Саме в цьому місті Никифор Мільруд за станом здоров'я демобілізувався з армії і пішов працювати інспектором пасажирської служби Львівської залізниці. Але доля від-

далекого слідування", – наголошує Анна Олександрівна. Саме їй запропонували посаду диспетчера з централізованого розподілу місць на пасажирські поїзди, тож вона першою презентувала нову технологію на вокзалі станції Львів. Час підтвердив ряд переваг нової системи, продуктивність праці квиткових касирів підвищилася на 30-40 відсотків.

Газета "Правда" від 15 серпня 1960 року писала: "...тисячі пасажирів зустрічає і проводить львівський вокзал. А в касово-

логічна освіта, яку без відриву від виробництва здобула у післявоєнні роки у Львівському університеті ім. Івана Франка. А ще Анна Олександрівна стала членом Національної спілки журналістів України. Публікувала свої матеріали не тільки у газеті "Львівський залізничник", але й у "Львівській правді", а згодом – у "Високому замку" та в газеті "Магістраль". Писала про роботу Ради об'єднання ветеранів війни і праці Львівської залізниці, адже багато років була її активістом і ніколи не була байдужою до чужих проблем. Завжди прагнула допомогти словом і ділом. Тому під час вшанування ювілярки звучало так багато побажань і подяк. Кожен виступ на ювілейному торжестві приносив спогоди і приємні, і сумні. Хотіла б побачити і тих, із ким працювала в нелегкі роки воєнного лихоліття в Барнаулі, допомагаючи евакуйованим жінкам, дітям і старим знайти притулок у добрих людей, турбуючись, щоб тут, далеко від рідної домівки, вони не були обділені. Про це їй нагадують нагороди за працю в тилу і статус учасника Великої Вітчизняної війни. Щороку перед Днем Перемоги Анна Мільруд залюбки йде в школу, транспортний коледж на уроки мужності та розповідає про випробування, які лягли на плечі тих, хто був у тилу, наближаючи своєю працею перемогу.

Приймаючи вітання, ювілярка продемонструвала прекрасну пам'ять, згадувала колеги і цікаві епізоди під час роботи на львівському вокзалі та називала прізвища, імена та по батькові людей, з якими зводила її доля.

Анна Мільруд подякувала всім присутнім за щирі вітання та вшанування її поважної дати від дня народження і побажала міцного здоров'я, щасливого довголіття і мирного неба.

Микола ТРУШЕВСЬКИЙ,
заступник голови Ради об'єднання ветеранів війни і праці Львівської залізниці

На фото (зліва направо): голова профспілкового комітету вокзалу станції Львів Роман Сенишин, ювілярка Анна Мільруд, помічник начальника вокзалу з кадрових питань Оксана Карачун та голова Ради об'єднання ветеранів війни та праці Рудольф Павлик

“Метод диспетчеризації квиткових кас був настільки прогресивним, що на львівському вокзалі Міністерство шляхів сполучення СРСР чотири рази проводило школи передового досвіду для працівників пасажирського господарства. У 1962 році Комітет ради Всесоюзної виставки досягнень народного господарства відзначив нагородами творчу групу львівського вокзалу. Анна Мільруд, як співавтор нової технології, була удостоєна великої срібної медалі ВДНГ”.

міряла йому недовге життя: 19 грудня 1948 року Никифора Мільруда не стало, Анна вирішила залишитись у Львові – ближче до могили чоловіка. За рекомендацією чоловікових друзів влаштувалася квитковим касиром вокзалу станції Львів, згодом працювала старшим квитковим касиром добо-вих кас. За старанне виконання службових обов'язків Анні Мільруд було присвоєне звання "Кращий квитковий касир".

Через 13 років після смерті чоловіка Анна Олександрівна вдруге вийшла заміж та народила сина Костянтина.

Згадуючи про роботу на вокзалі станції Львів, Анна Мільруд охоче розповідає про свою участь у колективній розробці нової технології рівномірного розподілу місць у касах на пасажирські поїзди, яка на той час кардинально підвищила якість обслуговування пасажирів, суттєво зменшила черги, адже було скасовано принцип роботи добо-вих квиткових кас за напрямками. "Ми запровадили централізований розподіл місць через диспетчерську, фактично започаткувавши 12 квітня 1960 року революційну еру в обслуговуванні пасажирів поїздів

му залі небагатолюдно. Зникли довжелезні черги до квиткових кас, адже львівські залізничники застосовували так звану диспетчеризацію квиткових кас. Новий метод обслуговування тепер можуть успішно застосовувати на інших залізницях країни".

Анна Олександрівна каже, що метод диспетчеризації квиткових кас був настільки прогресивним, що на львівському вокзалі Міністерство шляхів сполучення СРСР чотири рази проводило школи передового досвіду для працівників пасажирського господарства. У 1962 році Комітет ради Всесоюзної виставки досягнень народного господарства відзначив нагородами творчу групу львівського вокзалу. Анна Мільруд, як співавтор нової технології, була удостоєна великої срібної медалі ВДНГ.

Тридцять три роки тому Анна Олександрівна Мільруд пішла на пенсію, але ще 12 років реалізувала свій творчий потенціал, працюючи у редакції газети "Львівський залізничник" з листами читачів. Та й сама вона залюбки писала про людей львівського вокзалу, з якими колись трудилася: стала в нагоді філо-

ЗАСНОВНИКИ:
управління Львівської залізниці та дорпрофсож
Ресурсне свідцтво
КВ № 1252.
Редактор
Ігор ПАРАШАК
тел. 226-32-97
факс. 226-41-83
Заступник редактора
Андрій ВЕЗДЕНКО.....226-26-10

Відповідальний секретар
Галина КВАС.....226-25-67
Кореспонденти:
Орися ТЕСЛЮК.....226-32-03
Ольга ПАДКОВСЬКА.....226-01-65
Олександр ГЕРШУНЕНКО.....226-37-83
Оксана ПОДОЛЬСЬКА.....226-39-34
Тетяна БАЛЛА.....226-59-27
Коректор Андрій КОСЮРА.....226-37-80
Бухгалтер Тетяна АНДРУШКО.....226-46-80

Львівський
ЗАЛІЗНИЧНИК

Адреса редакції: 79000 м. Львів, вул. Гоголя, 1.
E-mail: lz@railway.lviv.ua
ГС ДТГО "Львівська залізниця"
Р/р 260000092670
Код ЄДРПОУ 20851444 МФО 325956
ЛФ АБ "Експрес-Банк"

Індекс газети 30223.
Виходить щоп'ятниці.
Тираж 38 799.
Замовлення 480.
Зверстано у комп'ютерному центрі редакції газети "Львівський залізничник".
Комп'ютерна верстка
Антоня БЕГЛЯРОВА ..... 226-38-15.
Склад редакційної колегії:
Ігор Парашак, Андрій Везденко, Орися Теслюк, Галина Квас, Олександр Гершуненко.

Точка зору авторів може не збігатися з позицією редакції.
Передрук текстових чи візуальних матеріалів газети можливий лише з письмового дозволу редакції. Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати надіслані матеріали. Рукописи та листи авторам не повертаються. Листування із читачами ведеться лише на сторінках газети При цитуванні посилання на газету "Львівський залізничник" обов'язкове.
Газету віддруковано у "Видавничому Домі "Високий Замок".